

Arrest

nr. 192 867 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die loco advocaat C. MOUTON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 2 maart 2017 namens haarzelf en namens haar dochter een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Manilla, Filipijnen om haar (moeder en) Belgische stiefvader, dhr. C. N. R., in België te bezoeken.

1.2. Op 27 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij in kennis wordt gesteld op 13 mei 2017 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te /verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen;

- Betrokkene is weduwe en reisde niet eerder binnen Schengen,

- betrokkene komt op bezoek en reist samen met haar kind.

- Betrokkene legt documenten voor die noodzakelijk zijn in de context van een lang verblijf,

- Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over een professionele activiteit.

- Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke Inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen,

- Betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie,,

Bijgevolg levert betrokkene geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine,”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Op basis van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet dienen de administratieve beslissingen afdoende met redenen te worden omkleed.

Gezien het Hof van Justitie verder heeft gesteld dat de verplichting om een visum af te leveren bestaat indien de voorwaarden voorhanden zijn en dat dit ook betekent dat er geen redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de betrokken lidstaat tijdig te verlaten (HvJ 19.12.2013, C-84/12, Koushkaki/Duitsland).

Hieruit volgt ongetwijfeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht wordt een weigering uitgebreider te motiveren dan wat tot aan deze uitspraak gebruikelijk was.

Op basis van de bijgevoegde beslissing wordt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel elementen uit de wet haalt en op basis daarvan stelt dat het visum geweigerd dient te worden.

Gezien de lijst weigeringsgronden beperkend worden opgesomd (in de Visumcode), kan de beslissing er niet louter in bestaan om de aangevoerde reden voor weigering aan te kruisen, maar moet de beslissing tevens de feitelijke gegevens vermelden die de weigering schragen.

Op geen enkel moment gaat de tegenpartij inhoudelijk in op de "argumenten" die ze naar voor brengt. Alhoewel er geen formele motiveringsplicht geldt, dient het verzoekster mogelijk te worden gemaakt de beslissing van de tegenpartij te begrijpen, quod non, en zich hiertegen te kunnen verzetten.

Op basis daarvan is het duidelijk dat de tegenpartij heeft gefaald haar beslissing afdoende te motiveren waardoor de schending van de materiële motiveringsplicht onherroepelijk komt vast te staan.

(...)

Alhoewel het verzoekster moeilijk wordt gemaakt om de argumenten van de tegenpartij te weerleggen gezien de schending van de materiële motiveringsplicht, worden deze hieronder toch duidelijk uiteengezet.

De tegenpartij stelt aan de hand van het standaardformulier voor kennisgeving en motivering van het weigeren, nietig verklaren of intrekken van een visum in algemene bewoordingen dat het besluit om het visum te weigeren, gebaseerd is op het feit dat:

"uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Verder besluit tegenpartij tot het feit dat verzoekster onvoldoende garantie tot een terugkeer zou bieden omwille van volgende cumulatieve redenen:

- betrokkene is weduwe en reisde niet eerder binnen Schengen;*
- betrokkene komt op bezoek bij haar moeder en reist samen met haar kind;*
- betrokkene egt documenten voor die noodzake/ijk zijn in de context van een lang verblijf;*
- betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over een professionele activiteit;*
- betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen;*
- betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie;*
- betrokkene levert bijgevolg geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine.*

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hier compleet voorbij aan de elementen die door verzoekster werden aangegeven. Verder baseert ze haar beslissing zonder rekening te houden met de bewijs-elementen die door verzoekster werden aangeleverd, waardoor deze de materiële motiveringsplicht schendt.

Gezien verzoekster dan ook aan alle voorwaarden voldoet, dient haar een visum te worden toegekend.

A. Onderdeel 1: "betrokkene is weduwe en reisde niet eerder binnen Schengen

Verzoekster betwist niet dat ze op heden inderdaad weduwe is geworden nu haar echtgenoot twee jaar terug kwam te overlijden.

Indien de redenering wordt aangehaald dat het visum wordt geweigerd omdat verzoekster weduwe is, schendt tegenpartij het non-discriminatiebeginsel.

Het feit dat verzoekster eerder niet binnen Schengen reisde dient toch niet te betekenen dat haar visum ipso facto zou worden geweigerd. Indien die redenering zou worden doorgetrokken, betekent dit dat niemand die eerder niet binnen Schengen reisde, nog een visum zou kunnen verkrijgen. Deze redenering is totaal ridicuul...

Verzoekster weerlegt dit onderdeel dan ook niet gezien dit enerzijds de waarheid is en anderzijds niet als argument kan gebruikt worden door tegenpartij.

B. Onderdeel 2: "betrokkene komt op bezoek bij haar moeder en reist samen met haar kind

Het spreekt voor zich dat verzoekster een visumaanvraag heeft gedaan teneinde op bezoek te kunnen komen bij haar moeder en haar stiefvader. Dat was net ook het motief om de visumaanvraag te doen. De band dat verzoekster met België heeft, is ook net dat haar moeder en stiefvader in België wonen.

Anders besluiten, zou betekenen dat verzoekster inderdaad geen reden heeft om naar België te komen indien ze geen enkele band met dit land zou kunnen aantonen. De tegenpartij gebruikt dit onderdeel in haar argumentatie alhoewel deze als reden door verzoekster zou moeten worden gebruikt. Het is net om verzoekster in de mogelijkheid te laten verkeren om haar moeder, zus en stiefvader te komen bezoeken dat deze aanvraag werd gedaan. Het is dan ook totaal onduidelijk waarom de tegenpartij dit argument in haar redenering aanhaalt.

Wat betreft het feit dat verzoekster samen met haar kind reist, dient dit enerzijds gezien te worden in het feit dat haar echtgenoot overleden is en anderzijds in het feit dat de grootmoeder ook haar kleinkind eens in België wil zien.

De reden dat de moeder en stiefvader van verzoekster niet onmiddellijk naar de Filipijnen zouden kunnen gaan, is dan ook omdat de heer C. (...) reeds een vergevorderde leeftijd heeft en een lange vlucht hem niet meer zo goed zou doen.

Verzoekster weerlegt dit onderdeel dan ook niet gezien dit enerzijds de waarheid is en anderzijds niet als argument kan gebruikt worden door tegenpartij.

C. Onderdeel 3: "betrokkene laat documenten voor die noodzakelijk zijn in de context van een langverblijf.

Verzoekster begrijpt totaal niet waarom de tegenpartij deze redenering aanhaalt. De enige bedoeling van verzoekster is geweest om tegenpartij een zo uitgebreid mogelijk beeld te geven van haar situatie.

Gezien haar zus, die een Filipijnse rechtenopleiding heeft gevolgd, reeds eerder een positief antwoord op haar visumaanvraag mocht verkrijgen, werden in casu dezelfde documenten aan de betrokken diensten overhandigd.

D. Onderdeel 4: "betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over een professionele activiteit

Verzoekster legt stukken voor van haar professionele bezigheid. Ze beschikt over een eigen voedingswinkeltje waarmee ze in haar eigen voorzieningen kan voorzien. Ze legde dit document reeds eerder voor waarbij ze aantoonde dat ze een vergunning heeft voor het jaar 2017 voor haar winkeltje (zie stuk 11). Ze voegt hierbij nog het overzicht van de voorgaande jaren (zie stukken 9- 10) samen met foto's van haar winkeltje (zie stuk 12).

De tegenpartij beslist dan ook tot dit argument zonder rekening te houden met de stukken door verzoekster voorgelegd.

Verzoekster weerlegt duidelijk deze stelling aan de hand van de gevoegde documenten.

E. Onderdeel 5: "betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen"

Het bezit van voldoende bestaansmiddelen, vereist door artikel 32 van de Visumcode en artikel 3 Vw. kan bewezen worden door alle middelen.

Enerzijds worden de voldoende middelen aangegeven door het bewijs dat verzoekster levert over haar eigen inkomsten. Hiervoor levert ze bankafschriften af die ze verkregen heeft in de Filipijnen (zie stukken 9 & 10).

Daarnaast werd er door de moeder en stiefvader van verzoekster een tenlasteneming ondertekend (zie stuk 7). Het is bijgevolg ook zo dat de heer C. (...) instaat voor alle kosten (incl. visa, vliegtickets, alle kosten voor verblijf...)

Verzoekster weerlegt duidelijk deze stelling aan de hand van de gevoegde documenten.

F. Onderdeel 6: "betrokkene bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie!"

De tegenpartij stelt dat verzoekster in een zwakke socio-economische situatie verkeert zonder aan te geven welke elementen ze hiervoor aanreikt.

Het is op dat vlak voor verzoekster ook moeilijk aan te geven of te weerleggen waar volgens de tegenpartij het schoentje wringt.

Het enige dat verzoekster kan aangeven, is dat ze niet in een zwakke socio-economische situatie verkeert gezien ze duidelijk in haar eigen onderhoud kan voorzien op basis van de gevoegde stukken.

Verzoekster weerlegt duidelijk deze stelling aan de hand van de gevoegde documenten.

G. Onderdeel 7: "betrokkene levert bijgevolg geen afdoend bewijs van socio economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine!"

De tegenpartij heeft de vrees dat verzoekster, na het verblijf dat ze zou hebben in België, niet meer zou terugkeren naar haar thuisland omdat ze geen enkele band meer met deze laatste zou hebben.

Alhoewel deze stelling door geen enkel argument wordt onderbouwd, gebruikt de tegenpartij deze als belangrijkste reden om het visum aan verzoekster te weigeren.

Verzoekster heeft zelf duidelijk uiteengezet dat de enige reden erin bestaat haar moeder en stiefvader te komen bezoeken in België.

Verzoekster heeft eerst en vooral socio-economische belangen gezien haar winkeltje die ze uitbaat en waarvan ze eigenaar is. Gezien de schoolvakantie voor haar dochter is het nu mogelijk voor haar om het land eventjes te verlaten.

Familiaal heeft verzoekster ook nog belang gezien ze daar ook nog familie en vrienden heeft.

Indien het verzoekster effectief te doen was om het land definitief te verlaten, was ze al langer met al haar hebben en houden vertrokken, quodnon.

De andere belangen van verzoekster bestaan erin dat haar dochter verder haar opleiding kan verder zetten in de Filipijnen. Zoals verzoekster reeds eerder uiteen had gezet, heeft ze het goed in de Filipijnen en heeft ze geen enkel argument of intentie om een permanent verblijf te hebben in België.

Het is verzoekster dan ook niet mogelijk om te bewijzen, alhoewel deze intentie duidelijk vaststaat, dat ze het land niet zou verlaten na de termijn van het tijdelijk verblijf. Enerzijds is ze niet in de mogelijkheid een negatief bewijs te leveren en anderzijds kan ze ook nog geen toekomstig en kostenneutraal bewijs leveren."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode en naar het feit dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde in de bestreden beslissing "*enkel elementen uit de wet haalt*", en op basis daarvan stelt dat het gevraagde visum dient te worden geweigerd. Verzoekende partij benadrukt dat het niet volstaat om louter "*de aangevoerde reden voor weigering aan te kruisen*", maar dat in de bestreden beslissing tevens de feitelijke gegevens dienen te worden vermeld die de weigering schragen.

De Raad merkt op dat in de gemachtigde in de bestreden beslissing echter concretiseert dat de verzoekende partij onvoldoende garantie op terugkeer biedt om de volgende cumulatieve redenen:

- 1) de verzoekende partij is weduwe en reisde niet eerder binnen de Schengenzone,
- 2) zij komt op bezoek bij haar moeder en reist samen met haar kind,
- 3) zij legt documenten voor die noodzakelijk zijn in de context van een lang verblijf,
- 4) zij toont niet aan een professionele activiteit uit te oefenen,
- 5) zij toont niet aan te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen,
- 6) zij bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie.

De gemachtigde komt vervolgens tot de vaststelling dat de verzoekende partij, gelet op voorgaande bevindingen, geen afdoende bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen heeft in het land van origine.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in zijn beslissing wel degelijk de feitelijke gegevens heeft vermeld op grond waarvan hij tot de vaststelling komt dat het visum wordt geweigerd in toepassing van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet – in zoverre deze al wordt aangevoerd – wordt dan ook niet aangetoond.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, hetgeen in casu niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij aanvoert het niet eens te zijn met de concrete weigeringsmotieven vermeld in de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SISesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de

verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

2.4. Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1 van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een *“toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie”* vertegenwoordigt, *“bijzondere aandacht”* te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er *“redelijke twijfel”* bestaat over bepaalde aspecten.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32 (meer specifiek, lid 1, onder b) van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waar de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken

van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”*

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn besluit dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van verzoekende partij niet kan worden vastgesteld, heeft gebaseerd op een onderzoek waarbij een aantal redenen in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging worden genomen. De gemachtigde is op grond van deze redenen tot de vaststelling gekomen dat de verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft voorgelegd van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt in het algemeen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing compleet voorbijgaat aan de bewijselementen die zij heeft aangebracht bij haar visumaanvraag, hetgeen een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht.

Zij betwist tevens de zes cumulatieve feitelijke overwegingen in de bestreden beslissing die hebben geleid tot de vaststelling dat verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft voorgelegd van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in haar land van herkomst, op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat in casu het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld.

Verzoekende partij stelt dat zij het gegeven dat zij weduwe is irrelevant acht in het kader van de bevinding dat haar voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet kan worden vastgesteld. Indien de redenering wordt aangehaald dat haar het visum wordt geweigerd omdat zij weduwe is, schendt de bestreden beslissing het non-discriminatiebeginsel. Voorts begrijpt zij niet dat het visum wordt geweigerd omdat zij nog niet eerder binnen de Schengenzone heeft gereisd. Indien men deze redenering zou doortrekken, kan aan niemand die eerder het Schengengrondgebied binnen reisde nog een visum worden verstrekt. Zij begrijpt evenmin waarom de gemachtigde dienaangaande aanhaalt dat zij op bezoek komt bij haar moeder en samen met haar kind reist. Dit betreft immers net het motief om naar België te komen. Anders besluiten, zou betekenen dat zij geen enkele band heeft met België. Verder verduidelijkt zij dat zij samen met haar kind reist omdat haar echtgenoot is overleden en omdat haar moeder en haar stiefvader haar/hun kleinkind eens in België zouden willen zien. Een bezoek naar de Filipijnen ligt moeilijk omwille van de vergevorderde leeftijd van haar stiefvader.

Verzoekende partij geeft eveneens een verklaring voor het feit dat zij documenten heeft voorgelegd die noodzakelijk zijn in de context van een lang verblijf.

Vervolgens benadrukt de verzoekende partij dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij een professionele bezigheid heeft in haar land van herkomst. Zij verwijst naar het voorgelegde document waaruit blijkt dat zij een vergunning heeft voor het jaar 2017 voor haar winkeltje. Eveneens verwijst zij naar het bij het verzoekschrift gevoegde *“overzicht van de voorgaande jaren”* en de foto's van haar winkeltje. De gemachtigde heeft volgens haar geen rekening gehouden met deze voorgelegde stukken. Verzoekende partij geeft hierna aan dat zij wel degelijk heeft bewezen te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen. Enerzijds wordt dit bewijs voldoende geleverd door de bij het verzoekschrift gevoegde bankafschriften die zij heeft verkregen in de Filipijnen. Anderzijds verwijst zij naar de voorgelegde tenlasteneming, ondertekend door haar stiefvader. Hierbij benadrukt de verzoekende partij nog dat het bezit van voldoende bestaansmiddelen, vereist door artikel 32 van de Visumcode en artikel 3 van de Vreemdelingenwet, kan worden bewezen door *“alle middelen”*. Verzoekende partij onderlijnt vervolgens dat zij zich, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt aangegeven, niet in een zwakke socio-economische situatie bevindt, aangezien zij duidelijk heeft aangetoond dat zij in haar eigen onderhoud kan voorzien. Bovendien poneert de gemachtigde dit zonder duidelijk aan te geven op welke elementen hij zich hiervoor baseert. Dezelfde argumenten worden aangehaald met betrekking tot de conclusie dat geen afdoende bewijs werd geleverd van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van herkomst. Hierbij geeft de verzoekende partij nog aan dat zij wel degelijk nog familiale en andere belangen heeft in haar land van herkomst, aangezien zij er ook nog familie en vrienden heeft en haar dochter er een

opleiding volgt. Zij is niet in de mogelijkheid een negatief bewijs te leveren, en anderzijds kan zij geen *“toekomstig en kostenneutraal”* bewijs leveren.

2.5. De bestreden beslissing geeft weliswaar aan dat verzoekende partij weduwe is, dat zij niet eerder binnen de Schengenzone heeft gereisd, dat zij in België haar moeder wenst te bezoeken en dat zij met haar kind reist, doch er dient te worden opgemerkt dat deze vaststellingen kaderen in het individueel onderzoek dat de gemachtigde dient te verrichten in het licht van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode om na te gaan of er in casu een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Zoals gesteld moet de gemachtigde daartoe rekening houden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin de verzoekende partij woont, en anderzijds, haar persoonlijke omstandigheden, zoals onder andere haar gezins-, sociale en economische situatie en haar banden in haar land van herkomst en in de lidstaten. Voormelde motieven betreffen vaststellingen die voortvloeien uit een onderzoek betreffende de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en derhalve een weergave vormen van haar persoonlijke situatie.

Met name hebben de vaststellingen dat zij weduwe is en dat zij alleenstaande moeder is, betrekking op haar gezinssituatie en hebben de vaststellingen dat zij nog niet eerder binnen het Schengengebied heeft gereisd en dat zij haar moeder in België komt bezoeken betrekking op een onderzoek naar haar banden met de lidstaten. Deze vaststellingen worden op zich niet betwist in het verzoekschrift en vinden steun in het administratief dossier.

Deze vaststellingen vormen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen, op zich niet de redenen waarom haar het gevraagde visum werd geweigerd. Verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan het gegeven dat deze onderdelen van de bestreden beslissing moeten worden samen gelezen met de andere onderdelen van deze beslissing, met name de vaststellingen dat zij niet afdoende aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen en dat zij niet aantoonde te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen. Het is op basis van het geheel van deze vaststellingen dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat verzoekende partij zich bevindt in een zwakke socio-economische situatie en dat er dus geen afdoende bewijs werd geleverd van een socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van herkomst. Om die redenen kon volgens de gemachtigde het voornemen van verzoekende partij om de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet worden vastgesteld.

Gelet op het voorgaande, is het volgens de Raad niet onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 32 van de Visumcode om in de bestreden beslissing melding te maken van gegevens die betrekking hebben op de gezinssituatie van de verzoekende partij enerzijds en de banden die zij heeft met de lidstaten anderzijds.

2.6. Wat betreft de aangehaalde kritiek tegen de vierde en vijfde feitelijke vaststelling, met name dat de verzoekende partij niet aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen en dat zij niet aantoonde te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij ter staving van haar financiële middelen in het land van verblijf en haar beroepssituatie enkel een *“business clearance”* d.d. 21 februari 2017 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij als *“owner/operator”* de toelating heeft om een *“sari-sari store”* uit te baten tot eind 2017. Zoals gesteld, verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw naar deze vergunning voor het jaar 2017 om te benadrukken dat zij eigenaar is van een voedingswinkeltje en dat zij dus wel degelijk heeft aangetoond een professionele bezigheid te hebben.

In het administratief dossier, meer bepaald in het document getiteld *“58352998.txt”*, opgesteld door de Belgische ambassade te Manilla en doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 maart 2017, wordt aangegeven dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de ambassade heeft verklaard sinds zeven jaar een winkeltje te bezitten in de Filipijnen. In dit document wordt nog het volgende uiteengezet: *“(…) heeft sinds 7 tal jaren een sari sari store (= een klein winkeltje met zeer geringe opbrengsten), legt in het dossier enkel een recent verkregen business clearance uitgereikt op 21.02.2017 (niet echt bewijzen dat ze reeds sinds 7 tal jaar een klein winkeltje heeft + ook legt betrokkene geen enkele financiële bewijzen voor van haar professionele activiteit : hierdoor kan het voldoende regelmatige inkomen niet worden bevestigd)”*.

Het is op grond van het geheel van deze informatie dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat a) de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een professionele activiteit uit te oefenen in het land van herkomst en b) niet aantoonbaar te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen. Het komt de Raad niet onjuist of kennelijk onredelijk voor van de gemachtigde om op basis van de voorgelegde vergunning tot de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing te komen. Immers kan uit dit document enkel worden afgeleid dat de verzoekende partij de toelating heeft om in het jaar 2017 als eigenaar of als uitbater een handelszaak (*"sari sari store"*) te runnen. Op zich volstaat dit document dan ook niet om op afdoende wijze aan te tonen dat de verzoekende partij ook werkelijk een professionele activiteit heeft. Uit deze *"business clearance"* kan verder op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verzoekende partij beschikt over een voldoende en regelmatig persoonlijk inkomen.

Door opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde *"business clearance"*, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de voormelde vaststellingen is gekomen. Verzoekende partij voert aan dat met dit bewijselement geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag, doch uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden – met name de voorgelegde *"business clearance"*, in samenhang met haar verklaringen afgelegd tijdens het interview op de ambassade en de bevindingen van de medewerker van de ambassade die aan de gemachtigde werden overgemaakt – kan duidelijk worden afgeleid dat dit stuk wel degelijk het voorwerp heeft uitgemaakt van de beoordeling van de gemachtigde, ook al wordt het document op zich niet expliciet vermeld in de bestreden beslissing. De Raad merkt nog op dat, zoals in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk wordt aangegeven, de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde cumulatief dienen te worden bekeken. Zo is het duidelijk dat de vaststelling dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een professionele activiteit uit te oefenen, dient te worden samen gelezen met onder andere de vaststelling dat zij niet aantoonbaar te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten (uit een dergelijke professionele activiteit).

Verzoekende partij verwijst – voor wat betreft de vaststelling dat zij niet afdoende heeft aangetoond een professionele activiteit uit te oefenen in haar land van herkomst en/of de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten te beschikken – in haar verzoekschrift nog naar de bijgevoegde stukken 9, 10 en 12. Zij verwijst de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, waaruit afdoende blijkt dat zij wel degelijk een professionele activiteit heeft in de Filipijnen en zij er wel degelijk over een voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing echter dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad stelt vast dat deze bewijzen van haar inkomsten en haar professionele activiteit niet aan de gemachtigde werden overgemaakt alvorens hij de bestreden beslissing nam. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de inlichtingen en stukken die verzoekende partij nu pas voor de eerste maal bij het verzoekschrift voorlegt. De gemachtigde kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Er dient verder te worden benadrukt dat de Raad geen rekening kan houden met documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoekende partij zet overigens niet uiteen waarom zij niet in staat was deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde voor te leggen. Nochtans mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij op de hoogte was van de inhoud van artikel 14 van de Visumcode en de daarin gestelde vereiste dat visumaanvragers informatie verstrekken die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Het komt verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven. Van de aanvrager van een visum kort verblijf mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Verzoekende partij kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Volledigheidshalve kan hierbij worden opgemerkt dat het de verzoekende partij vrijstaat om op basis van deze nieuwe stukken een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij verwijst, wat betreft de feitelijke vaststelling dat zij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen, nog naar de voorgelegde tenlasteneming (bijlage 3bis), ondertekend door haar stiefvader. Zij benadrukt dat haar stiefvader, dhr. C., zal instaan voor alle kosten, inclusief de kosten voor het visum, de vliegtickets, en haar verblijf in België. De Raad duidt erop dat een verbintenis tot tenlasteneming enkel kan dienen om aan te tonen dat de verzoekende partij via haar stiefvader over voldoende middelen van bestaan kan beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf in België als voor haar terugreis naar het land van herkomst, zoals volgt uit de artikelen 14.1, c), 14.4 en 21.5 van de Visumcode. Een verbintenis tot tenlasteneming kan niet dienstig worden aangewend om het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te staven. Door te verwijzen naar de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming in het kader van haar aanvraag van een visum voor kort verblijf, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij *“niet aan[toont] te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen”*.

2.7. Op grond van het voorgaande, kan worden besloten dat het niet onjuist of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om op grond van de vaststellingen dat a) verzoekende partij weduwe is en niet eerder binnen het Schengengrondgebied reisde, b) zij op bezoek komt bij haar moeder en samen met haar kind reist, c) zij niet afdoende aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen en d) zij niet aantoonde te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen, te besluiten dat verzoekende partij zich in casu bevindt in een zwakke socio-economische situatie. Zoals gesteld, blijkt uit de voormelde feitelijke motieven dat de gemachtigde bij zijn onderzoek in het licht van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, met name haar gezins- en sociale situatie en haar banden met de lidstaten (zie motieven a) en b) enerzijds en haar economische situatie (zie motieven c) en d)) anderzijds.

De verzoekende partij voert in dit verband nog aan dat de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat zij zich in een zwakke socio-economische situatie bevindt, zonder echter in de bestreden beslissing aan te reiken op grond van welke elementen hij tot deze bevinding is gekomen. Uit de bestreden beslissing kan echter duidelijk worden afgeleid dat deze conclusie gebaseerd is op de voormelde feitelijke vaststellingen, die alle steun vinden in het dossier en waarvan de verzoekende partij, zo blijkt uit de bovenstaande bespreking, niet aantoonde dat die gebaseerd zijn op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding. Uit bovenstaande bespreking blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet dat zij afdoende heeft aangetoond dat zij *“duidelijk in haar eigen onderhoud kan voorzien”*. Verder moet worden benadrukt dat zij geen afbreuk vermag te doen aan de besproken motieven door nieuwe stukken aan te brengen.

2.8. Waar verzoekende partij nog gewag maakt van familie en vrienden in haar land van herkomst, en het feit dat haar dochter er een opleiding volgt en wenst verder te zetten, merkt de Raad op dat hij op grond van de voormelde vaststellingen, met name,

- a) het gegeven dat verzoekende partij weduwe is en niet eerder binnen de Schengenzone reisde,
- b) het feit dat verzoekende partij op bezoek komt en samen met haar kind reist,
- c) het feit dat zij niet afdoende aantoonde een professionele activiteit uit te oefenen in het land van herkomst,
- d) zij niet aantoonde te beschikken over voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of voldoende persoonlijke financiële middelen en
- e) de vaststelling (op grond van a), b), c) en d)) dat verzoekende partij zich bevindt in een zwakke socio-economische situatie,

het niet kennelijk onredelijk acht dat de gemachtigde concludeert dat de verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft geleverd van socio-economische, familiale of andere resterende banden in het land van herkomst. Daarmee geeft de gemachtigde, die beschikt over een ruime beoordelingsmarge, in wezen aan dat voldoende redelijke twijfel voorhanden is om te besluiten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij het voornemen heeft om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum kort verblijf. Zoals eerder vermeld, is geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over de terugkeer van de

visumaanvrager. Ten slotte dient ook hier de Raad te benadrukken dat deze conclusie duidelijk volgt uit het geheel van de voormelde motieven die in de bestreden beslissing worden weergegeven, zodat de kritiek van de verzoekende partij dat deze vaststelling *“door geen enkel argument wordt onderbouwd”*, feitelijke grondslag mist.

2.9. De verzoekende partij uit nog kritiek op de vaststelling dat zij bij haar visumaanvraag documenten heeft voorgelegd die noodzakelijk zijn in de context van een lang verblijf. De Raad merkt op dat de in punt 2.8. (a), b), c), d) en d)) vermelde motieven voldoende schragende motieven betreffen voor de conclusie in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen afdoende bewijs heeft geleverd van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in haar land van herkomst, waardoor de gemachtigde tot de vaststelling komt dat het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum niet kan worden vastgesteld.

De vaststelling dat verzoekende partij documenten heeft voorgelegd die nodig zijn in de context van een lang verblijf, betreft derhalve een overtollig motief. De kritiek hierop wordt om die reden niet verder onderzocht.

2.10. In het licht van de hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge van de gemachtigde bij het beoordelen of er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62), acht de Raad het niet onjuist of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van de voormelde feitelijke vaststellingen besluit dat verzoekende partij onvoldoende garantie op een terugkeer biedt zodat het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 32 van de Visumcode beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 32 van de Visumcode wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES